

РЕШЕНИЕ

№ 38966

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10330** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на И. С., гражданин на М., [дата на раждане], чрез адв. А., срещу отказ по заявление изх. № RBA25001186V от 20.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство М..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2-4 АПК. Оспорва мотивите за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях. Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип „D“, вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в България, при представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид „D“. Сочи, че е получил разрешение за работа в България. Липсата на конкретни мотиви за отказа пречатствала правото му на защита. Претендира се отмяна на отказа на акта и връщане на административния орган за издаване на виза. В с.з. процесуалният представител заявява, че не претендира разноски по делото.

Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство М., редовно призован, не изразява становище.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения. Оспорването е подадено в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Според чл. 10а, ал.

4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т.е. налице е предвиденото в законовата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на постановен отказ за издаване на виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

От фактическа страна съдът установява следното:

На 20.08.2025 г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], М.. В поле 21 и 30 е посочил, че е работник, с адрес на работодателя в [населено място], жк М. ливади, [улица] за работодател „Интерим София“ ЕООД.

Към преписката е приложено уведомление от дирекция „Миграция“ МВР, че на жалбоподателя е предоставен достъп до пазара на труда на осн. чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от 3 години (л. 29).

По делото са представени още свидетелство за съдимост, копие на лични документи, копие на трудов договор с „Интерим София“ ЕООД.

По делото е представено и писмо от ДАНС с вх. № 1-124/20.10.2025 г., придружено с обосновка, отделено в класифициран том. В него се излагат съображения, че заявителят и още няколко лица били с предварително подготвени документи по административната процедура, което сочело на цел за формално изпълнение на изискванията и целяло достъп до територията на страната с цел последваща миграция.

Постановен е оспореният отказ по заявление изх. RBA25001186V от 20.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство М.. Като правни основания за отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т. 17 и т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ. Възпроизведени са в резюме констатациите на Държавна агенция „Национална сигурност“.

По делото са приобщени гласни доказателства.

Св. Б. сочи, че служителите от марокански произход са назначавани в семейната им фирма, създадена преди 30 г., занимаваща се с бетон, и сега управлявана от сина му. Живял в М. и отраснал там. Говори арабски и френски и лично подбира работниците. Подробно излага съображения, че чуждите работници са финансово по-изгодни и по-отговорни, лично е правил подбора им на място в М..

При тези факти съдът преценява жалбата като основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложената към преписката Заповед № Ав-02-49/20.12.2022 г. на Посланика на РБългария в Кралство М., с която М. Д. като КДЛ е овластена да съставя и подписва формулярите по образец,

съгл. Приложение № 7, респ. и отказите за издаване на виза.

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Като правни основания за отказа във формуляра са отбелязани тези по чл. 10, ал. 1, т. 17, 2 т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т. 17); представен е документ с невярно съдържание или са декларирани неверни данни (т. 23); налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. В допълнителни бележки към правните основания е посочено, че “Анализът и оценката на поведението на чуждия гражданин сочат, че визата ще се използва не за пътуване в Република България, а за пътуване в друга европейска държава. Реалната цел е трудова дейност в по-развитите европейски страни. Основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за виза“.

Независимо от лаконичността на така изложените фактически и правни основания на отказа, съдът намира, че не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК. Съдържанието на акта позволява да се извлече волята на административния орган по начин, който не накърнява правото на защита на засегнатото лице и позволява осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Трайна и непротиворечива е съдебната практика, че мотивите могат да се съдържат и в отделен документ, стига да предшестват оспорването (ТР 16/1975 на ОСГК на ВС).

Не се спори, че на чужденеца е издадено положително писмено становище по чл. 24и, ал. 12 ЗЧРБ от Агенцията по заетостта, т.е. липсва основание за отказ поради непредставяне на изискуем документ от апликанта.

Съгласно чл. 30, ал. 4 от НУРИВОВР, в случаите по чл. 24и, 24к, 33к и 33п от ЗЧРБ решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване с Държавна агенция "Национална сигурност".

Видно от писмо с вх. № 1-124/20.10.2025 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ спрямо заявителя е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система, по съгласувателната процедура. Представено е и копие на обосновка в класифициран том, в която обобщено се излагат данни, че документите на заявителя и още група лица са изготвени с формална цел за достъп до територията на страната и последваща миграция.

С подзаконовата нормативна уредба на чл. 20, ал. 3 на Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи е предвидено, че при наличие на отрицателно становище по чл. 19 от ДМ - МВР, и/или от ДАНС и ако е налице някое от основанията по чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, визовите органи отказват издаването на визата.

С решение на СЕС от 19.12.2013 г. по дело С-84/12 К. се приема, че преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза, която се извършва, за да се установи дали дадено основание за отказ не пречатства искането му, предполага извършването на комплексни оценки, основани по-специално на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата на неговото местоживее, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава, както и на евентуалната заплаха, която той може да представлява, за обществения ред, националната сигурност, общественото здраве или международните отношения на някоя от държавите членки (т. 56). Такава преценка е извършена и тя е в съответствие с т. 1 от диспозитива на цитираното решение на СЕС.

Правомощието на ДАНС в настоящата хипотеза е в изпълнение на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС – Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България.

Безпротиворечиво в практиката по прилагане на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ във всичките му хипотези, е тълкуването на закона в смисъл, че самото становище на ДАНС не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, тъй като то има характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, а законосъобразността му се преценява при оспорване на крайния акт, финализиращ производството. Основополагащо в тази насока е решение № 8151/13.06.2014 г. по адм. дело № 4656/2014 г. на ВАС, седмо отделение. В него ясно и недвусмислено е посочено, че макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението да гарантира на засегнатото лице правото на ефективна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаването му. Тази практика на ВАС корелира и с решение на Европейския съд по правата на човека по дело *C. G. & others vs. B.* No 1365/07, 24.04.2008, § 40 с което ЕСПЧ приема, че на националния съд е дадена възможност да извърши дължимата преценка за законосъобразността на обстоятелства, стоящи извън основния акт на администрацията-предмет на спора, установени от орган по националната сигурност, вкл. и посредством класифицирана информация.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт.

В идентичен смисъл, вкл. относно визовия режим, са и съображенията, залегнали в решение на Съда на ЕС по дело *C-403/16 Soufiane El H.*, т. 38.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доводите на ДАНС съдът преценява като хипотетични. В изразеното становище на ДАНС липсват факти, че работодателят на лицата, с които е сключен трудов договор, е съдействал на чужденци единствено с цел за обикаляне на трудовото/миграционното законодателство. Не се сочи и че приемащото дружество извършва фиктивна дейност. При липса на конкретни убедителни данни за противоправна дейност в нарушение на визовия режим косвените твърдения не могат да обосноват формирания отказ.

Обратно, дадените свидетелски показания съдът намира за едностранни, убедителни и непротиворечиви.

Съобразно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025 г.) при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от провеждането на интервю от компетентното длъжностно лице с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. Т. интервю няма данни да е било проведено с апликанта, с което органът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като съображенията, изложени от свидетеля е можело да бъдат установени още в хода на административното производство, респ. ДАНС да извърши допълнителни проверки. Доколкото същото не е сторено нарушението се явява

съществено, тъй като е можело да доведе до изменение на постановения правен резултат, същото съставлява самостоятелно отменително основание.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 84-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. С., гражданин на М., [дата на раждане] , отказ по заявление изх. № RBA25001186V от 20.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство М.

ИЗПРАЩА делото като преписка на завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство М., за ново произнасяне по подаденото заявление, съобразно дадените мотиви

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд